

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

de
CHLOE ESPOSITO

Chloé Esposito

REA

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRU CORMOȘ

București
2019

CUPRINS

Precizare	9
Ziua întâi: Trădătorul	19
Ziua a doua: Hoțul	47
Ziua a treia: Cățelușul	109
Ziua a patra: Călugărița	165
Ziua a cincea: Târfa	201
Ziua a șasea: Polițaiul	255
Ziua a șaptea: Alesul	329
Epilog.....	363
Mulțumiri.....	367

Foto: Charlotte Hopkinson

CHLOÉ ESPOSITO a crescut în Cheltenham, Anglia, iar în prezent locuiește în Londra, cu soțul și fiica ei. Are o diplomă de licență și un masterat în limba și literatura engleză de la Universitatea Oxford și a fost consultant de management, profesoară de engleză și jurnalist de modă. Esposito a absolvit cursurile de scriere creativă ale Academiei Faber și a debutat cu romanul *Nebună* (*Mad*, 2017), prima carte a trilogiei *Mad, Bad, Dangerous to Know* (*Nebună, Rea, Periculoasă*). În 2018 a apărut cartea a doua, *Rea* (*Bad*), iar în 2019 urmează să apară cartea a treia a trilogiei, *Periculoasă* (*Dangerous to Know*).

bate înima în piept cu putere, barba lui netasă care leni
înfrapă gâtul. Simt cum îi arde, cum îi sfărăie pielea.
Simt gustul de sare și de sex.

Mi-o trage, trage, trage.

-Nino, Nino, Nino, îl de.

Mă-aș dori să-mi răspundă „Alvie”

Terminăm amândoi deodată. Văd roșu în fața ochi-
lor. Tăpăniile nu mă pot salva, cu mișcări
violente. Pentru a trăi nu mă pot salva, nu mă aflăm
aloi - vintem într-un alt univers, în care sunt
tu și Nino suntem una și aceeași persoană. Francezii
nuoștri asta le place, morți pentru a fi în viață.

Ca și cum ceva în interiorul meu ar fi murit. Dar nu
mi-ai simțit niciodată mai viu. Așa că ce dracu' ai?

Apoi ne prăbușim înapoi pe pământ. Înapoi la ter-
ritoriul tău și al meu. Îmi place să fiu
cu tine acum. Nino și-o scoate, iar eu mă îndrept
de spate, amărât; mi se învârtă capul. Aș vrea să
îmi scarpătă pe pietriș. Îmi aud cum oftă. Beth.
Mă aștept să-mi cufte de pe jos parașutajii încinși
și îl trag în sus pe piciorul împiedicat. Mă spern de
Lamborghini și-l privesc cum își aprinde o țigară.

-Unde ai fost tot timpul asta? mă întrebă.

-Te-am așteptat pe tine. Îi răspund.

Își trece degetele pe buza mea de jos.

Îi privesc în ochi.

Toate astea... toate astea mi se par ca un vis. Mă
simt în siguranță. Mă simt confortabil pentru prima dată
în viața mea. Să nu cu el, aici și acum... nu mi-am mai
simțit așa niciodată. Aproape că a trecut în viața mea să
fi adevărat.

1

AZI

Luni, 31 august 2015

Hotelul Ritz, St. James's, Londra

Parc-o și aud pe Beth:

- Alvie? De ce vomțiți în chiuvetă?

Pentru că mă cac în veceu.

- Ce, în același timp?

Da, în același timp. Îi zice intoxicație cu alcool. E
superpalpitan. Ar trebui să încerci și tu la un moment
dat. Dobitoaco!

Încerc să-mi ridic pleoapele grele, măcar un pic. Mă
orbește albul strălucitor, de parcă sunt într-o reclamă
la Daz: vasul din porțelan. Le închid la loc; a fost
dureros. Îmi sprijin obrazul de marginea rece, dură
și rămân în starea de greață care mă năpădește în
valuri. Sunt un surfer care se descurcă de minune pe
valurile din Hawaii, alunecând lin și prăbușindu-se în
apa înspumată. O nu, păzea că vine, *din nou*. Vărs ce
a mai rămas din suclic gastric, iar, iar și iar.

O SĂ ȚI-O IEI DE LA MINE PENTRU ASTA, NINO.
ASTA-I NUMAI DIN VINA TA.

Gin, vin, votcă martini, morcovi (ciudat, nu țin
minte să fi mâncat morcovi). Îmi aud ecoul respirației
dinăuntru vasului. Capul îmi bubuie și mi se învârtă.

Nici gând să mai beau
Vreodată. Vorbesc serios.
În fine, mă rog.

Primul meu haiku pe ziua de azi...

Nu ți-ai pierdut încă geniul, Alvie. Cui îi pasă că nimănui nu-i plac poemele mele? Nici Keats n-a fost apreciat la vremea lui. Beth zicea mereu că-mi irotesc timpul, însă eu nu fac asta de dragul criticilor.

Mă prăbușesc, în cele din urmă, pe podea, cu fața în jos. Gresia din baie se ridică să-mi iasă în cale și mă lovește - JAP - în lateralul capului.

Chiar am căzut de pe veceu?

Gura mi-e inundată de sânge, de la o tăietură de pe buză. Mă simt de parcă sunt moartea în persoană, dar măcar nu sunt *moartă* - mâncând burgeri și stând pe veceu, ca Elvis Presley. Corpul îmi tremură pe gresia alb cu negru. Îiîh, ce-i aia? Ah, eu sunt. Transpirație amestecată cu odorizant de toaletă sau cu clor cu miros de ocean. În afară de colierul cu diamante al lui Beth, sunt complet goală. Merg de-a bușilea, ca un soldat din infanterie, către covorașul din baie cald și pufos: insula mea pustie pe o mare ostilă. Sunt într-o baie elegantă, placată în întregime cu marmură și sticlă. Totul strălucește. Totul e nou. E dotată cu cadă și cabină de duș, îndeajuns de încăpătoare pentru două persoane. Mă lungesc pe spate și mă holbez către duș. Mi-ar plăcea să intru în cabină, însă nu sunt sigură că voi reuși...

Se aude un șuierat când odorizantul de aer micuț, alb umple încăperea cu miros sintetic de magnolie. Privirea îmi fuge către televizorul imens, agățat de perete. Iau telecomanda și-l pornesc. Am un sentiment vag că ar trebui să văd ce zic la știri, am un gol în

stomac care nu are de-a face cu alcoolul; hai să zicem că-i o presimțire...

O poză nereușită cu mine, la nunta lui Beth.

Dau sonorul la maximum.

„Trupul unei femei, despre care se crede că e al unei cetățene britanice, Alvina Knightly, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, a fost descoperit de dimineată într-o pădure din apropiere de Taormina, Sicilia. Corespondentul nostru italian, Romeo D’Alba, are mai multe amănunte.“

Futu-i, futu-i, futu-i

Tu-i, futu-i, futu-i, futu-i,

Este. Rău. De. Tot.

Tehnic vorbind, și ăsta e tot un haiku. Nu e *Shakespeare*, dar sunt foarte mahmură. Nu poți să te aștepți din partea mea să îmi dau măsura talentului într-un astfel de moment.

Țigările sunt lângă chiuvetă; îmi aprind un Marlboro și trag din el. Nu credeam că-i vor găsi trupul, cel puțin nu atât de repede. Oare-am încurcat-o?

Însă ei nu știu cine este.

Un om cu un început de chelie, îmbrăcat într-un costum bej, stă printre stejari și castane, ținând un microfon chiar sub bărbia dublă, tremurândă. (Cum dracu’ a ajuns *ăsta* la TV? Arată ca un ou scoțian.) Gesticulează către un luminiș din spatele lui, scuturând dintr-o mână albă, flască. O groapă în pământ, izolată de polițiști cu ajutorul benzii de delimitare a zonei, un morman de pământ și un teanc de cărămizi, grămezi de pietriș, beton sfărâmat: mormântul surorii mele gemene.

„Proprietatea nu avea autorizație de construcție. Clădirea neterminată a fost prost construită, ascunsă adânc în pădurea siciliană. Dar ceea ce i-a atras atenția ciobănescului german al Antoniei Ricci a fost un miros neobișnuit. *Signora Ricci*, spuneți-mi, vă rog, ce s-a întâmplat când l-ați scos pe Lupo la plimbare.“

Cadrul se lărgeste și arată o femeie stând alături de Romeo. Antonia e mărunță și poartă un hanorac, iar părul ei blond și cărlionțat pare o aură. Are un chip prelung, cu un nas acvilin. Mă rog, aduce un pic cu câinele ei. Lupo se ridică cu urechile ciulite între picioarele stăpânei, gâfâind, cu limba mare, roz atârându-i afară din gură, umedă. Romeo îi vâă microfonul în față Antoniei. Femeia pare îngrozită de-a binelea.

– Lupo... amușină... latră la clădire. E supărat. Încerc să-l trag... să-l trag de acolo, dar nu mișcă. E un câine foarte bun.

Lupo latră.

– Șșt. Lupo.

Îi dă ceva de ronțăit.

– Sapă, și sapă, și sapă. Vrea să prindă ceva de sub clădire. Eu cred că e un *topo*, un... chiț-chiț?

– Un șoarece?

– Un șoarece. Dar eu speriat. Casa arată *strano*... *straniu*... iar apoi descopăr un păr blond aici. Aici. E aici. Arată către pământ. Aud poveștile. Știu. Știu Cosa Nostra... așa că sun la poliție.

Romeo încuviințează și-i ia microfonul din față. Se uită la câinele care îi adulmecă prohabul.

– Nu. *Basta*, zice Antonia, smucind tare lesa lui Lupo. *Mi dispiace*.

– Polițiștii au ajuns la fața locului azi-dimineață la ora șapte și jumătate. Au băgat de seamă că locul este tipic pentru infama mafie siciliană, Cosa Nostra.

N-au fost surprinși să găsească un cadavru ascuns în fundația din beton.

Cadrul trece către pădurea siciliană. Câinele își ridică un picior și se ușurează pe pietriș.

– LUPO. NU.

– Descoperirea cadavrului Alvinei Knightly și moartea ei suspectă ridică semne de întrebare cu privire la aparentul suicid al cumnatului ei, Ambrogio Caruso, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, care a decedat cu doar trei zile înainte. Poliția investighează dovezi potrivit cărora Ambrogio Caruso ar fi fost, într-adevăr, ucis și el. Sunt Romeo D’Alba de la BBC News, în direct din Taormina.

Minunat.

Sting televizorul din telecomandă.

Au găsit trupul meu și pe al lui Ambrogio. E doar o chestiune de timp. O vor căuta pe Beth. Să sperăm că doar pentru un interogatoriu, să afle dacă poate aduce unele lămuriri. Dar *sora geamănă și soțul ei* au dat ortu’ popii. O să fie suspectul lor principal? Dacă o să creadă că Beth e făptașa?

Beth. Oh, Dumnezeuule, *eu* sunt Beth.

Asta, dacă nu... Pot să fiu din nou Alvie? Chiar dacă în mod oficial am mierlit-o? AAH. Ce *încurcătură!*

Mă ridic clătănându-mă de pe covorașul din baie. Când trag apa la veceu, sună de parcă am dezlănțuit un tsunami. Mă sprijin de chiuvetă și mă aplec deasupra ei, dau drumul la apă rece și mă stropesc pe față. Mă privesc în oglindă. Ce idee proastă! Arăt ca aia de s-a târât afară din cimitir, ca Uma Thurman în *Kill Bill 2*. Am sânge pe buze, sunt mânjită cu rimel, iar părul umed mi-e dezordonat, încâlcit și atârână moale. Pielea mea are o nuanță de gri. Sunt Morticia Adams, sau un

cadavru viu. Asta îmi aduce aminte de starea în care mă aflam acum o săptămână, în Archway.

Grozav.

Al dracului de fabulos.

M-am întors taman de unde am plecat. Nu tu bani. Nu tu slujbă. Nu tu casă. Nu tu iubit. N-ar fi trebuit să-mi bat capul cu Sicilia. Tot timpul și toată strădania mea *s-au dus pe apa sâmbetei*. Șapte zile în care am tras din greu. De ce m-am mai dus în Taormina? Tot ce mi-am dorit a fost o vacanță. Un pic de soare, să mă bronzez și eu. Beth mai că nu m-a implorat să mă urc în avionul ăla, și nu e ca și cum am avut de ales. Ajunsesem într-o situație de tot rahatul. Nu mai aveam nimic în Londra în afară de un potop de datorii și de obiceiul de-a juca la loto. De pericolul de a mă infecta cu herpes și de alte boli cu transmitere sexuală. Am locuit într-o hazna infestată cu viermi, un mediu numai bun pentru râie, în timp ce soră-mea geamănă cea perfectă se măritase cu tipul care *mi se cuvenea mie* și se mutase în Burj Al Arab.

Nu, știi ceva? Asta-i *mai rău* decât de unde am plecat. Am făcut un pas înainte și doi înapoi. Acum „Alvie Knightly“ e hrană pentru viermi, iar polițaii italieni sunt pe urmele mele. Ce să fac? Să privesc partea bună a lucrurilor? Că nici măcar nu mai exist? Trebuie să-l găesc pe Nino și să-mi iau bănetul, apoi să dispar... la Monaco. Dar cum dracu' să-l găesc dacă sunt complet falită?

Credeam că viața mea era deja pe butuci, însă, mă rog, acum e și mai nasoală.

Mă uit în ochii mei injectați și oftez. Haide, Alvie. Gândește. Ce-ar face Beyoncé în locul tău? Nino-i acolo, nici urmă de el. Are Lamborghiniul și valiza

cu bani. Dar eu sunt Gloria Gaynor: sunt o supraviețuitoare. Îl voi face să plătească. Mă voi răzbuna, așa cum a făcut Hamlet. (Însă voi fi versiunea feminină – Hamletta? Nu, sună a omletă.) Îl voi găsi și-l voi ucide. Ai să vezi. Mi-aș dori doar să nu fie atât de sexy...

Merg pe vârfuri prin salon de parcă pășesc pe sticlă pisată. Pe covor sunt împrăștiate eșantioane de Smirnoff, Glenfiddich, Jack Daniel's, Pimm's. Pe jumătate goale, fără dopuri, triste. Dau pe gât 50 de ml de Bombay Sapphire, singurul care a mai supraviețuit în frigider. În rest, am băut tot din minibar, până la ultima picătură, înainte să mi se rupă filmul, târziu, azi-noapte. Cui pe cui se scoate, așa se zice. Mă arde pe dinăuntru de zici că-i diluant.

Pe o tăviță de lângă cești și farfurioare stă cocoțat un biscuit de ciocolată din partea casei. Un ceainic argintiu, cromat. Pliculețe de ceai Twinings. Bag biscuitul în gură și mestec. Pare că ajută să fie mai suportabil gustul amar al trădării, pare să îndulcească duhoarea atroce a perfidiei. *Și tu, Brutus?* Parcă m-ar fi înjunghiat în spate cu propriul cuțit.

*Nino, o, Nino,
Vin după tine. Nino,
O, Nino, vierme ce ești.*

Îi zăresc pălăria fedora neagră, abandonată pe fotoliu. O ridic și o probez. Marlboro roșii, piele, sex – închid ochii și îi inspir mirosul. Îmi amintesc prima oară când l-am văzut la vila lui Beth și felul în care lumea întregă mi s-a părut că stă în loc. Nino conducând dubița cu sora mea geamănă în portbagaj, inconștientă, în timp ce Metallica răsuna din boxe. Antebrațele lui musculoase, pline de tatuaje. Trupul

lui gol. Abdomenul parcă sculptat. Penisul lui perfect de treizeci de centimetri. Mă încrunt. Nu, nu mi-e dor de Nino, ci doar de penisul lui.

Parcă-l și văd, mă rog, din spate, cum gonește în mașina lui Ambrogio, cum o calcă prin Piccadilly, stopurile Lamborghiniului licărind roșii. Mamă, ce mi-a plăcut mașina aia! Du-te dracului, Nino, de hoț ce ești! Mașina aia a fost iubirea vieții mele.

„Dacă nu ai niciodată așteptări din partea celorlalți, atunci nu vei fi niciodată dezamăgit...” Ar fi trebuit s-o ascult pe Sylvia Plath. Ar fi trebuit să mă călugăresc.

Smulg pălăria și o azvârl pe canapea, simțind parful unui buchet de trandafiri care stau drepti într-o vază de lângă ușă. Cum or fi supraviețuit *ăștia* furiei mele din toiu noptii? Violului și jafului demne de un viking. Am fost Keith Moon, sau Keith Richards, sau un alt star rock când mi-am distrus camera. Am fost un taifun, o tornadă: Uraganul Alvie.

Toată săptămâna o să-mi ia să-mi revin. Aș da orice pentru niște cocaină. Sau pentru un Lemsip pentru răceală și gripă.

Bun. Gata, mi-a ajuns. Unde dracu' e iPhone-ul lui Beth? Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Scotocesc printre draperiile stacojii din catifea, făcute grămadă lângă perete. Pe toată podeaua camerei de zi sunt împrăștiati suporturi pentru lumânări, ornamente din cristal și exemplare din reviste de modă. Măcar nu e nici o găină pe-aici. Sau un tigru. Sau un bebeluș. Zici că filmez *Marea mahmureală 4*. Ce n-aș da ca toate astea să fie un film, fiindcă atunci aș pune pe pauză sau aș derula înapoi. M-aș întoarce exact la început și aș sugruma-o pe nemernica aia în pântec.

În cele din urmă văd telefonul ițindu-se de sub un covor. Îl iau și deschid aplicația pe care am descărcat-o,

cea care îi urmărește telefonul mobil al lui Nino. Ai avut o idee genială, Alvie. Unul dintre cele mai bune trucuri pe care le cunosc. Am luat telefonul lui Nino cât timp era la duș. Abia îl folosise, așa că era deblocat. Am instalat programul, pentru orice eventualitate. Mare noroc c-am făcut asta. Am știut eu cumva să nu am încredere în el. Am intuit oarecum că e un nenorocit și jumătate. Aș fi putut să-l aștept toată noaptea în barul de la parter, bând pahare întregi de votca martini. Acum va apărea locația în care se află ori de câte ori are semnal. Verific aplicația pentru prima dată. Ultimul loc în care rahatul ăla și-a arătat mutra a fost undeva în Aeroportul Heathrow. Dar asta a fost acum câteva ore. Apăs pe *refresh* o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Nimic. Nu merge, la dracu'. GPS-ul lui nu indică nimic.

Bun. Asta e. Am încurcat-o de tot. N-o să-l mai prind niciodată. Aplicația aia e singura pistă pe care mă pot baza. Trag un șut la ceainic de ajunge în șemineu și arunc cu o ceașcă în ușă. Se sparge în două, ca inima mea proastă. Cum dracu' să-l gășesc?

*Cu aripi iuți ca dorul și ca gândul/ Să mă răzbun.*¹

Mă uit din nou la ecran. Ar putea să fie deja într-un avion. Poate că telefonul lui e pe modul avion. O să verific din nou mai târziu. O să fie bine. Relaxează-te, scumpo. Nu te mai stresa.

Am opt apeluri ratate și un e-mail nou de la mama către Beth. Apăs pe el și-l citesc.

De la: Mavis Knightly

MavisKnightly1954@yahoo.com

¹ William Shakespeare, *Hamlet*, actul I, scena 5, traducere din limba engleză de Ion Vinea, Editura Litera, București, 2018

Către: Elizabeth Caruso

ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Data: 31 Aug 2015 la 09.05

Subiect: Unde ești?

Elizabeth, dragă, unde Doamne iartă-mă ai dispărut? Îmi pierd mințile de îngrijorare. Sunt aici în Taormina cu fiul tău și cu dădaca și nimeni nu știe nimic. Polițiștii patrulează peste tot, punând întrebări despre sora ta. Se pare că s-a iscat ceva tevatură pentru că a fost îngropată în pădurea aceea. Le-am spus ce mi-ai zis tu la telefon, cum că a fost un accident, însă nu păreau să mă creadă...

Am sunat-o pe maică-mea săptămâna trecută și am anunțat-o că Alvie e moartă. I-am zis că era o înotătoare foarte slabă și că a căzut în piscină, beată. N-a părut deloc surprinsă. Ba mai degrabă *ușurată*...

În fine, ajunge cu asta. Mi-a părut atât de rău să afl de Ambrogio. Ce șoc! Sărmana de tine. Nici nu-mi pot închipui cât de mult suferi. Chiar a fost cel mai minunat soț. Ginerele perfect. Atât de bogat. Atât de elegant și de chipeș. N-am să uit cum stătea cu spatele, așteptându-te să pășești către altar. Le-am zis polițiștilor că nu are cum să fie vorba de sinucidere. Un bărbat atât de arătos și de înstărit nu se sinucide așa, tam-nisam. Le-am arătat o fotografie cu voi în luna de miere, poza aia drăguță cu voi doi pe plajă, savurând un daiquiri la apus. „Ambrogio Caruso”, i-am zis ofițerului de poliție, „e căsătorit cu Beth, fiica mea. Dumneavoastră v-ați sinucide dacă ar fi soția dumneavoastră?” A fost de acord că ești o femeie deosebită. Ba mai mult, a spus chiar că ai moștenit frumusețea de la mama ta. Trebuie să recunosc că nu l-am contrazis. Dacă l-ar fi văzut pe Alvin, tatăl tău, n-ar fi avut nici o urmă de îndoială. Italienii ăștia flirtează mult.

Trebuie să recunosc că e o schimbare plăcută. În Sydney, femeile sunt pur și simplu invizibile de la o anumită vârstă încolo. Dar eu încă sunt o femeie. Încă am nevoi. Și apreciez complimentul. Faci un efort să te îngrijești... peelingurile faciale chimice, epilarea regulată cu ceară, colonoterapia. Încerci să te menții. Încă nu sunt de lepădat.

În fine, vino în vizită, draga mea. Stresul ăsta nu-mi face bine la nervi și trebuie să-ți spun că interferează cortizolul cu terapia de substituție hormonală.

A ta în mod necondiționat,

Mama xxx

P.S. Am încercat să te sun pe mobil, dar se pare că sunt ceva defecțiuni pe rețea. Sună și atât, apoi intră căsuța vocală. Mă suni tu înapoi, te rog, îngerăș?

Șterg e-mailul. Scutur din cap. E incredibilă.

Bate cineva la ușă.

Ce-i asta? *Poliția*?

- Cine e? întreb.

Arunc un ochi la geam. Presupun că, la nevoie, aș putea să mă cațăr afară. La ce etaj sunt? Ah, la penthouse... *Genial*. E un plan minunat, Alvie. Ești goală pușcă. Te afli în centrul Londrei. În mijlocul zilei. Sigur n-o să te vadă nimeni acolo pe acoperiș, alergând în curul gol.

- Îmi cer iertare, doamnă, camera trebuia eliberată până la prânz și, ei bine, e trecut de *ora prânzului*.

- Da. Înțeleg. Ce oră e acum?

- Unu și jumătate.

Căcat.

- Vin imediat.

Trebuie s-o-ntind înainte să constate cum arată apartamentul. Eu și Nino am plătit camera (noaptea trecută, cu bani gheață, un ditamai teancul de euro),